

תקציר: אלקנה חושש שאיקו פוגע בחנני. צפלון עוקב אחרי איקו, בשביל אלקנה.

צפלון הגיע בצהריים בזמן שפרגן לעצמו סנדוויץ' עם פסטרמה.

לא הצליח לאכול הבוקר ואתמול בלילה. חנני הסתובב, ער ניסה לקרוע כל דבר שהצליח לשים עליו יד. קרע את העיתון, התעצבן על הפיל'מה, גזר לפיסות מאמר של ברכי, מרט את השטיח. ייבב.

הלך אחרי מחדר לחדר, אבא. גייס עוד עיתונים ישנים. קיווה שחנני יסתפק בהם, יירגע. חנני המשיך לייבב, לקרוע. פירק לגורמים את כל העיתונים. כיסה את הרצפה בפירורים של נייר. בין חצות לאחת חנני גילה את אצבעותיו, שחורות מדי. התרגז. משך בכוח עור ועצמות. לא עזרו הברז שהציע, הסבון, המגבת. חנני סירב להתקרב אליהם. ייבב שוב.

ברכי ברח לחדר, אמרה שהיא לא מסוגלת לראות. לשמוע. תעשה משהו, אלקנה. כאילו שהוא יכול לעשות משהו כשחנני נתקף בכאב הזה, נטרף בין נפש לגוף. היה שם. זה המעט שיכול לעשות. הקשיב להברות שחנני שחרר מדי פעם שמע "אבא". מילה שלמה בין שברים. אמר: "אבא פה". הכריח את עצמו להתאפק, לא לחבק. מניסיון ידע, זה רק יציק לחנני, יכאיב יותר.

כשחנני נרדם סוף סוף, לקראת שלוש, התיישב להדביק את המאמר של ברכי. מבעד לעיניים עצומות למחצה ראה נפש ורגש, איך להפעיל, כיצד לטפל. התפלל שהוא. לא מבלבל בין השורות, שברכי תתרגזה. היה צריך לשים לב

לידיים של חנני, לפני שהספיקו לקרוע. קם מאוחר מדי, ההסעה של חנני ברחה להם. לקח בעצמו את חנני, חנני שמח. התעכב קצת כדי לדבר עם קראוס על שיעורי השחייה הפרטיים של חנני. היום יתקיים שיעור שלישי, אם ירצה השם. אצבע אלוקים כיוונה אותם לשיעורים האלה. נמס כשנזכר בחנני, נוטף מים, מחייך מלוא פה ועיניים. קראוס אמר: "עוד מעט לא תצטרך לשלוח אותו רחוק כל כך, לשלם יקר כל כך". סיפר, גאה, שהם בשלבים אחרונים של בירוקרטיה.

תוך שנתיים-שלוש תהיה בריכה גם פה.

רצה לשמוע עוד על הבריכה, אבל הבן של ברום התקשר, ביקש שיקפוץ. יש לו מוצר חדש שצריך חלון ראווה. מפה לשם הגיע לכיכר רק בעשר וחצי, ולקוחות חיכו ליד הדלת, בחורי ישיבה שהתארגנו לזמן אלול, נזקקו לציציות, פתילים, כיפות, תהילים. מכר גם כמה שעונים מעורורים, וסטטים של נטילת ידיים, ומכסים למתגים. בחור אחד אפילו שאל, מאוכזב, למה אין שעון שבת. הבטיח להזמין עד הזמן הבא, בלי נדר.

רק בשתיים ועשרים הצליח ליטול ידיים, לפרגן לעצמו סנדוויץ' עם פסטרמה. צפלון נכנס.

"בתיאבון".

"תודה".

"פסטרמה?" התעניין צפלון. תלה עיניים רעבות בסנדוויץ'.

נאנח, חתך את הסנדוויץ' לשתי מחציות. "כן, הנה. לך למלא נטלה".

"ישתלם לך", אמר צפלון בפה מלא, ריסס חרדל על הדלפק. "השגתי מה שרצית".

נתח דק, מתובל, נתקע בגרונו. ניסה להשתעל, לשאול: "רציני?" הצליח להנפיק רק מילים בדיאלקט של חנני, ליודעי חן.

צפלון צחק, טפח על שכמותיו. "רציני לגמרי. צילמתי, אבל אני רוצה שתראה במו עיניך".

לשווא חקר את צפלון על הדבר שיראו עיניו. צפלון סירב לגלות, אמר רק: "הערב, בחמש וחצי. תהיה מוכן. אני אארגן לך קסדה". ככה למד גם על הדרך, האופנוע של צפלון.

התקשר לישראל, שאל אם יסכים לאייש את הדלפק. סיפר למה. ישראל הגיע בארבע. "אני לא אוהב את הרעיון שהוא לוקח אותך רק השם יודע לאן".

חייך. "אחי".

"בלי אחי, בלי שטויות", ביקש ישראל. "אולי תשאיר את הנייד פתוח, שאוכל לעקוב אחריכם, לדעת שאתה בסדר?".

"אנחנו מדברים על צפלון, זוכר?" ליתר ביטחון התווה באצבעותיו את המידות של צפלון. צמוקות.

"הוא לא מוצא חן בעיניי בשום גודל", הודיע ישראל. פתח מחשב, תיקייה צהובה.

"הסרטונים של המזיק". קרא, מבודה, את השם של התיקיה. לא הפסיק לחשוב: הערב, בחמש וחצי.

ישראל הנהן במרץ. לחץ על קובץ ראשון. צפלון הופיע על הצג, שתה משקה אנרגיה בטעם קפה-מלון, רוקן פחית. פתח פחית שנייה. התיז טיפות בצבע חום-ירוק

פה ושם

דבורי רנד

על הדלפק. עליו. הוא נזף בצפלו, זכר את הרגע הזה, וגם ראה אותו על הצג. צפלו שלף טישו, התכוון לשפשף אותו---

ישראל עצר את הסרטון. "חשבתי שזה היית אתה".
"אחי, אין לי מושג על מה אתה מדבר".
ישראל הקיש על הצג. "הקש, כשהבאת לי את המשקה המגעיל הזה, הזהרת אותי לא להשתמש בקש".
"כן, אתה רואה למה". הצביע על הצג. לא הבין מה ישראל רוצה, למה הגבות נוגעות זו בזו.

"אמרת לי שאתה השתמשת בקש", צמצם ישראל עיניים על צפלו קטן, מתיז, משפשף. "אבל זה לא היית אתה, זה היה המזיק. הוא השפירץ עליך".

"זה משנה?" רוחו קצרה. לפעמים הדהים אותו המוח של ישראל, נתפס לשוליים, לפרטים שאין בהם ממש. ושוב חשב: הערב, בחמש וחצי. ליבו התעלל בו, הלם בקצב לא הגיוני. התאמץ לנשום, להתמלא. חמצן, רוח. ישראל לא אשם, והוא עושה לו טובה, בסך הכל. לא היה מעז לנטוש את החנות אלמלא הוא. ידע שהוא משקר, כי היה נוטש. גם אם ישראל לא היה מאייש דלפק. היה עוזב באמצע העסקה הכי משתלמת בעולם תמורת אמת.

צפלו הגיע בחמש עשרים וחמש רגע לפני שהתפקע. אופנוע צפר מחוץ לחנות, ישראל העיף בו מבט, הטיח מילים ברוכב. "ישראל!"

"לא אמרתי כלום!" ניפח ישראל לחיים, נשף. "סע לשלום. תראה... לא יודע מה לומר, מה לברך".

"פוקח עוורים?"
"שיעשה לך כל צרכך".

"אמן". חבש קסדה, התמקם מאחורי צפלו. צפלו צעק: "נצא?"

צעק: "קדימה!" נפנף לשאול שעמד בפתח המספרה, צפה בהם. רגע אחר כך עזבו את הכיכר, התפתלו בין נתיבים. רוח שאגה באוזניו, אתגרה את ליבו לשאוג בקול חזק יותר. צפלו סטה לרחוב צדדי. צעק: "לא סובל את הפקקים בשעה הזאת. בגלל זה רציתי את האופנוע".

והוא נרמז, צעק: "אל תדאג, אני אשלם את הדלק".
צפלו הניף אגודל, העלה הילוך. חצו שכונה אחת, דילגו על שכונה שנייה. הנוף התחלף. בתים פרטיים תפסו את מקומם של בניינים צפופים. עצים צעירים, ריבועי דשא. זיהה את השכונה. שיעורי השחייה של חנני התקיימו ברחוב הסמוך. מתחם ענקי, שתי בריכות אולימפיות ועוד אחת, קטנה יותר, לשיעורים הפרטיים.

הציץ בשעון. צפלו היטה את הכידון. ליבו התפרע, הבין. צפלו הסתובב. "אנחנו עומדים לצלול לעומק העניין, בנת את

משחק המילים?"

חייך, מנומס. עיניו התרוצצו על הכביש. בעוד כמה דקות תיכנס מונית לרחוב, תעצור. ברכי תפתח דלת, תצא. תוציא את חנני. שניהם יחצו, ייבלעו במתחם. ביחד.

זה היה רעיון שלו. ברכי התחננה שייקח את חנני, הוא אמר: "אני לא יכול. זאת השעה הכי בוערת בכיכר!"

"אז נבקש מהמתנדבות". היא הזכירה שהיא לא לוקחת את חנני לשום מקום בלעדיו. לא מסוגלת. "הן לוקחות אותו לקלינאית, ולמרפאה בעיסוק. הן יכולות לקחת אותו גם לבריכה". ביקש שתיקח בכל זאת. רק לבריכה. דווקא היא. המתנדבות תשמרנה על הילדים. ממש התעקש. בדרך כלל קיבל עליו ברצון את העול של חנני. הפעם לא ויתר. ברכי בכתה, נכנעה אחרי יומיים. אולי עזרו הדיבורים על חנני, כמה תתרום לשניהם שעה של אמא-בן. אולי שכנעו אותה ההבטחות שלא תצטרך להתגלגל באוטובוסים. רק מונית. מהבית עד המתחם ובחזרה. הוסיף גם שעת השכבה של הילדים האחרים. עליו. ברכי משכה באפה, רטנה: "אני חייבת להסכים, נכון?"

הוא חייך. "נכון. בשבילך". בפעם הראשונה הוא לקח את חנני, התענג על כל רגע של מים, של אושר טהור. מכל הפעילויות ששיבצו בלוח של חנני, זאת הייתה הפעילות שהכי אהב. המולקולות של המים סידרו לחנני את העולם, שזרו כל פרט ארעי ולא ברוך.

"אנחנו צריכים להיכנס", דחק בו צפלו. "איך יגיע עוד רגע. הבנאדם דייקן".

"איך?" לטש בצפלו מבט תוהה. לא הבין איך זה יכול להיות. בעוד כמה דקות תיכנס מונית לרחוב, תעצור. וברכי תפתח דלת, תצא. תשים עין על הילד שלהם. ברכי מכירה את איקו. אם איקו היה מסתובב במתחם, ברכי הייתה מספרת עליו, נסערת. "אלא מי?" קימר צפלו גבות מבולבלות, סטר לגבו. "קדימה, אחי. תיכנס. אנחנו צריכים להסתתר".

עמדו ברחבה, לפני השער, מאחורי גדר מכוסה בד יוטה ירוק. הבחור בדוכן זרק בהם מבט, אמר: "אין שחייה חופשית היום!" פתח פה לומר "כן, אני יודע". קולו התעוות בגלל הקסדה. צפלו סימן לו לא להוריד, גרר אותו לקצה הרחבה, השליך על ספסל עץ. "שב, שחק בנייד. תעמיד פנים שאתה אבא, מחכה לילד שייצא מהשיעור הפרטי".

לא העמיד פנים שהוא אבא. היה אבא, נסחף עם הגלים הלאה, לתוך הפחד. הציץ בנייד. הקשיב לרחוב. שמע מכונית נוסעת, עוצרת. דמיין דלת נפתחת, נסגרת. רחש רגליים על כביש, על מדרכה. שתיים? ארבע? אחרי רגע ידע. בכל מקום בעולם יזהה את הילד שנכנס למתחם. פיסת לב.